

President Henry B. Eyring
förste rådgivare i första presidentskapet

Fortsatt uppenbarelse

Vi behöver ha mer än mänskligt omdöme och logiskt tänkande för att få svar på livets viktigaste frågor. Vi behöver uppenbarelse från Gud.

Det är min förhoppning för oss i dag att vi alla ska uppleva kärlek och ljus från Gud. Det finns många som lyssnar i dag som känner stort behov av välsignelsen att få personlig uppenbarelse från vår kärleksfulle himmelske Fader.

För missionspresidenter kan det vara en vädjan om att få veta hur de ska uppmuntra en missionär som kämpar med svårigheter. För en far eller mor på en krigshärjad plats i världen är det ett förtvivlat behov att få veta om de bör föra familjen i säkerhet eller stanna där de är. Hundratals stavspresidenter och biskopar ber i dag för att få veta hur de ska hjälpa Herren rädda ett förlorat får. Och för profeten är det att få veta vad Herren vill att han ska säga till kyrkan och till en värld i kaos.

Vi vet alla att vi behöver mer än mänskligt omdöme och logiskt tänkande för att få svar på livets viktigaste frågor. Vi behöver uppenbarelse från Gud. Och det räcker inte med en uppenbarelse bara i pressade tider, vi behöver en ständigt förnyad ström. Vi behöver inte ljus och tröst bara en enda gång, vi behöver den fortsatta välsignelsen av kommunikation med Gud.

Vår kyrka har sitt ursprung i att en ung pojke visste att det förhåller sig så. Den unge Joseph Smith insåg att han inte av sig själv kunde veta vilken kyrka han borde ansluta sig till. Så han bad till Gud så som Jakobs brev berättade att han kunde göra. Gud Fadern och hans älskade Son visade sig i en skogsdunge. De besvarade frågan som det översteg Josephs förmåga att lösa.

Då kallades han inte bara av Gud att upprätta Jesu Kristi sanna kyrka, han gavs också makten att nedkalla den Helige Anden så att Guds uppenbarelsen kunde vara fortlöpande.

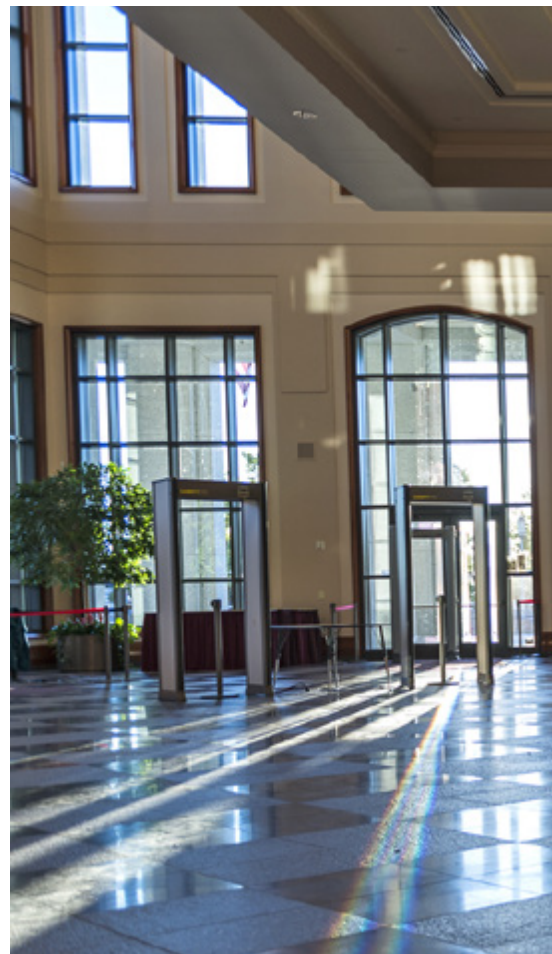
President Boyd K. Packer beskrev detta kännetecken på den sanna kyrkan så här: "Uppenbarelse fortsätter i kyrkan; profeten erhåller sådan för kyrkan; presidenten för sin stav, sin mission eller sitt kворum; biskopen för sin församling; fadern för sin familj; den enskilde för sig själv."¹

Den här underbara uppenbarelsprocessen börjar, slutar och fortsätter när vi får personlig uppenbarelse. Låt oss ta den enastående Nephi, Lehis son, till föredöme. Hans far hade en dröm. Andra i Nephis familj ansåg att Lehis dröm var ett tecken på

sinnestörning. Drömmen innehöll en befallning från Gud att Lehis söner skulle utsätta sig för den stora risken att återvända till Jerusalem och hämta plåtarna som innehöll Guds ord, så att de kunde ha dem med på färden till det utlovade landet.

Vi citerar ofta Nephis modiga ord när hans far bad dem återvända till Jerusalem. Ni minns orden: "Jag skall gå och göra det som Herren har befallt."²

När Lehi hörde Nephi säga de orden står det i skriften att han var "mycket glad".³ Han var glad, för han visste att Nephi välsignats med en uppenbarelse som bekräftade att hans fars

dröm verkligen kom från Gud. Nephi sa inte: "Jag skall gå och göra det som min far sagt åt mig att göra." Han sa: "Jag skall gå och göra det som Herren har befallt."

Ni vet också av erfarenhet från era familjer varför Lehi var "mycket glad". Han var glad för att han visste att Nephi hade fått bekräftelse genom uppenbarelse.

Många föräldrar har bestämda regler för när ett barn i tonåren ska komma hem på kvällen. Men tänk så glad en förälder blir – det blev en förälder för bara några veckor sedan – när den får veta att ett barn som nyss flyttat hemifrån inte bara

själv har bestämt när hon senast ska vara hemma, utan också helgar sabbatsdagen precis som hon lärt sig hemma. Uppenbarelse till en förälder får bestående verkan genom den påföljande personliga uppenbarelsen hos barnet.

Min mor måste ha förstått den principen om uppenbarelse. Som ung man stängde jag alltid bakdörren mycket tyst när jag kom hem sent på kvällen. Jag var tvungen att gå förbi mors sovrum på vägen till mitt. Hur tyst jag än gick, så snart jag kom till hennes dörr som stod på glänt hörde jag henne säga mitt namn mycket tyst: "Hal, kom in ett slag."

Så jag gick in och satte mig på hennes sängkant. Det var mörkt i rummet. Om ni hade lyssnat på oss, hade ni trott att det bara var ett vänskapligt samtal om livet. Men än i dag återkommer hennes ord till mig med samma kraft som jag känner när jag läser min patriarkaliska välsignelse.

Jag vet inte vad hon bad om i sina böner när hon väntade på mig de där kvällarna. Jag antar att det till en del gällde min säkerhet. Men jag är säker på att hon bad som en patriark ber innan han ger en välsignelse. Han ber att hans ord ska komma till mottagaren som Guds ord, inte hans. Mors böner för den välsignelsen besvarades

på mitt huvud. Hon är i andevärlden och har varit där i över fyrtio år. Jag är säker på att hon glatts mycket över att jag välsignades som hon bad, att jag i hennes råd kunde höra Guds bud. Och jag har försökt att gå och göra det hon hoppades att jag skulle göra.

Jag har sett samma under av fortsatt uppenbarelse hos stavspresidenter och biskopar i kyrkan. Liksom i uppenbarelsen till familjeledare hänger uppenbarelsens värde på om de som blir ledda får en bekräftande uppenbarelse.

Jag såg uppenbarelsens under kort efter att Tetondammen i Idaho brustit 1976. Många av er vet vad som hände. Men exemplet med fortsatt uppenbarelse som kom genom en stavspresident kan välsigna oss alla i kommande dagar.

Tusentals personer evakuerades när deras hus förstördes. En stavspresident i området fick i uppdrag att leda hjälparbetet. Jag var i ett klassrum på Ricks College några dagar efter katastrofen. En chef för den federala katastrofmyndigheten hade anlänt. Han och hans medarbetare kom till den sal dit stavspresidenten hade sammankallat biskopar och även några präster från andra kyrkor i området. Jag var där eftersom många av de överlevande hade inhysts på det college där jag var rektor.

När mötet började reste sig representanten från den federala myndigheten och började med myndig röst tala om vad som behövde göras. När han hade räknat upp fem eller sex åtgärder som han sa var väsentliga, svarade stavspresidenten stillsamt: "Vi har redan gjort det."

Efter några minuter sa mannen från katastrofmyndigheten: "Jag tror jag sätter mig och tittar på en stund." Han och hans medarbetare lyssnade sedan när biskopar och presidenter

för äldstekvorum rapporterade vad de hade gjort. De redogjorde för vilka anvisningar de hade fått av sina ledare och följt. De berättade vad de hade känt sig inspirerade att göra när de följde instruktionerna att hitta familjer och hjälpa dem. Det var sent på dagen. De var alla för trötta för att visa några känslor förutom sin kärlek till människorna.

Stavspresidenten gav några sista anvisningar till biskoparna och talade sedan om när påföljande rapportmöte skulle hållas tidigt nästa morgon.

Morgonen därpå kom ledaren för den federala gruppen 20 minuter före utsatt tid till rapport- och uppdragsmötet. Jag stod i närheten. Jag hörde honom tyst säga till stavspresidenten: "Vad vill du att jag och mina medarbetare ska göra?"

Vad den mannen såg har jag sett i svåra och prövande tider världen över. President Packer hade rätt. Fortsatt uppenbarelse ges till stavspresidenter för att lyfta dem över deras egen visdom och förmåga. Och dessutom ger Herren dem som presidenten leder ett bekräftande vittnesbörd, att presidentens befallningar kommer från Gud genom den Helige Anden till en ofullkomlig människa.

Jag har haft välsignelsen att kallas att följa inspirerade ledare under en stor

del av mitt liv. Som ung man kallades jag som rådgivare till presidenten för ett äldstekvorum. Senare har jag varit rådgivare till två distriktpresidenter och en presiderande biskop i kyrkan. Jag har varit medlem av de tolv apostlarnas kvorum och rådgivare till två av kyrkans presidenter. Jag har sett uppenbarelsen ges till dem som sedan bekräftats av deras efterföljare.

Den personliga bekräftande uppenbarelsen som vi alla längtar efter kommer inte lättvindigt, inte heller kommer den bara vi ber om den. Herren gav oss följande norm för vad som krävs för att ta emot sådana vittnesbörd från Gud. Det är till ledning för alla som önskar personlig uppenbarelse, som vi alla behöver.

"Låt även ditt inre vara fyllt av kärlek till alla människor och till trons egna, och prydd ständigt dina tankar med dygd. Då skall din självtillit växa sig stark i Guds närhet, och läran om prästadömet skall falla över din själ som himlens dagg.

Den Helige Anden skall vara din ständige ledsagare."⁴

Från det här hämtar jag ett råd till oss alla. Underskatta inte känslan du får av kärlek till Guds profet. Vart jag än kommer i kyrkan, oavsett vem som är profet just då, säger medlemmarna: "När du kommer tillbaka till kyrkans huvudkontor, berätta då för profeten hur mycket vi älskar honom."

Det är mycket mer än hjältedyrkan eller känslan vi ibland har av beundran för heroiska gestalter. Den är en gåva från Gud. Med den får du lättare gåvan att få ett bekräftande vittnesbörd när han talar i sitt ämbete som Herrens profet. Kärleken du känner är den kärlek som Herren har till vem som än är hans språkrör.

Det är inte lätt att alltid känna så, för Herren ber ofta sina profeter säga

sådant som människor har svårt att acceptera. Våra själar fiende försöker få oss att ta illa upp och tvivla på att profeten är kallad av Gud.

Jag har sett den Helige Anden röra vid ett uppmjukat hjärta för att ge en Guds ödmjuka lärjunge en bekräftande uppenbarelse.

Profeten sände mig långt bort till en litet samhälle för att förläna en man den heliga beseglingsmakten. Bara Guds profet har nycklarna att besluta vem som ska få den heliga makt som Herren gav Petrus, den främste aposteln. Jag hade fått samma beseglingsmakt, men kunde bara förläna den åt någon annan på uppdrag av kyrkans president.

I ett rum i ett kapell långt från Salt Lake City lade jag så mina händer på huvudet på en man som av profeten utvalts att få beseglingsmakten. Hans händer visade spår av att han brukat jorden i hela sitt liv för en mager utkomst. Hans lilla hustru satt nära honom. Hon visade också spår av många års hårt arbete vid sin makes sida.

Jag uttalade orden, givna av profeten: "Med fullmakt av", och sedan profetens namn, "och på hans uppdrag som innehar alla prästadörets nycklar på jorden i denna tid, förläna jag dig beseglingsmakten", och sa hans namn och sedan namnet på

templet där han skulle vara beseglare.

Tårar rann nerför hans kinder. Jag såg att hans hustru också grät. Jag väntade på att de skulle samla sig. Hon reste sig och kom fram till mig. Hon tittade upp och sa försynt att hon var glad men också ledsen. Hon sa att hon hade tyckt så mycket om att gå i templet med sin make men att hon nu kände att hon inte kunde följa med honom dit eftersom Gud hade valt ut honom till en så stor och helig tjänst. Sedan sa hon att hon hade den här känslan av otillräcklighet över att vara hans tempelkamrat därför att hon varken kunde läsa eller skriva.

Jag försäkrade henne att det var en ära för hennes man att ha hennes sällskap i templet på grund av hennes stora andliga kraft. Så gott jag kunde med min lilla kunskap om hennes språk, talade jag om för henne att Gud hade uppenbarat ting för henne som gick långt utöver all världslig utbildning.

Hon visste genom Andens gåva att Gud genom sin profet hade gett hennes älskade make ett gudomligt förtroende. Hon visste för egen del att nycklarna till att ge den beseglingsmakten innehades av en man som hon aldrig hade sett men ändå själv visste att han var Guds levande profet. Hon visste, utan att något levande vittne behövde tala om det för henne, att

profeten hade bett angående hennes makes namn. Hon visste för egen del att Gud hade förlänat kallelsen.

Hon visste också att förrättningarna hennes man skulle utföra, skulle binda samman människor för evigt i det celestialet riket. Hon hade fått bekräftat för sitt sinne och hjärta att det löfte som Herren gav Petrus fortfarande finns i kyrkan: "Allt vad du binder på jorden skall vara bundet i himlen."⁵ Det visste hon själv genom uppenbarelse från Gud.

Låt oss återvända till vår utgångspunkt. "Uppenbarelse fortsätter i kyrkan. Profeten erhåller sådan för kyrkan; presidenten för sin stav, sin mission eller sitt kворum; biskopen för sin församling; fadern för sin familj; den enskilde för sig själv."⁶

Jag vittnar för dig att det här är sant. Din himmelske Fader hör dina böner. Han älskar dig. Han vet vad du heter. Jesus är Kristus, Guds Son och vår Återlösare. Hans kärlek till dig övergår ditt förstånd.

Gud utgjuter uppenbarelse över sina barn genom den Helige Anden. Han talar till sin profet på jorden, som i dag är Thomas S. Monson. Jag vittnar om att han innehar och utövar alla prästadörets nycklar på jorden.

När du på den här konferensen lyssnar till de ord som talas av dem som Gud kallat att tala för honom, är det min bön att du ska få den bekräftande uppenbarelse som du behöver för att hitta vägen hem, för att bo hos honom för evigt i en besegrad familj. I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Boyd K. Packer, "Vi tro allt vad Gud har uppenbarat", *Nordstjärnan*, dec. 1974, s. 514.
2. 1 Nephi 3:7.
3. 1 Nephi 3:8.
4. L&F 121:45–46.
5. Matt. 16:19.
6. Boyd K. Packer, *Nordstjärnan*, dec. 1974, s. 514.